

Есенни жалби.

На вѣйчица крѣхка и зелена
Двѣ листенца самотни и бѣдни
Попарени отъ слана есенна
Проклинатъ тѣ днитѣ си послѣдни!

Па си шепнатъ тихо и потайно
Болкитѣ си, теглата си тежки...
Въздишки се къртятъ отъ гърди имъ,
Огъ очи имъ капятъ сълзи жешки...

Що да чинатъ, кому да се плачатъ,
Га сждбата тѣй е отредила —
За едни е тя върла тиранка,
А за други — майка сладка, мила!...

Люб. Бобевски.